

דפוס

מוסף על המשמר
מס' 24 (805)
12 ביוני 1986
ה' בסיון תשמ"ו

יערי נגד גרנות -
מפ"ם עוקבת בעניין זה
הדרן היצירני נגד חורן ותינוק
(ראה כתבה בעמוד 28)

במסגרת תוכנית "העיתון והספר" -
ההשקעה הראשונה

תאריך	שעה	מקום	אירוע	יוזם
7.6	21.00	מכסיקו סיטי	ניסים קיווי	שירי ישר
8.6	01.00	גוארלהרה	יורם ארבל	קשעים נבחרים
10.6	21.00	אצטקה	ניסים קיווי	קמבץ
11.6	21.00	אירופאטו	מוטליה	אמרי שפר
12.6	01.00	מונטרי	ניסים קיווי	טעות לעולם וחורן
13.6	22.00	גוארלהרה	יורם ארבל	תרכיז חשבו

הערה: רצף דברי הספר נעלו לחיטוט מרי מעט בשל תקלות טכניות שפסקו בלילה האחרון שפסק את מכשירי לפני חודשים אחרים ועם הצופים הסליחה.

רמת-גן תארח את אליפות העולם בשנת 1990

ראש עיריית רמת-גן, אורי עמית, ביקש מחברו, שר התנועות אברהם שר, שבהזדמנות מושיגנסון לאירוע דרך מכשירי יפנס לתאחדות הבינלאומית לכדורגל ויציע כי עיר הגנים תארח את משחקי גמר גביע העולם בכדורגל בעוד ארבע שנים.

רמת-גן נתברכה בכל התנאים הדרושים לאירוע שכזה: אינפסטריות כדורגל, משוכלל, קניון מתממארים במזרח התיכון, סאפארי מהגדולים בארץ, וראש עיר מהמחוללים שבין ראשי הערים בעולם כולו. עמית מסר כי תהיה האירוח אינו מהווה בעיה, וכי ישמח לערוך לראשי ההתאחדות הבינלאומית ולאורחים נכבדים אחרים הכרה עם השישליק הקבב והשווארמה השואלי בקבולות מנים שיערוך בחצר ביתו. בתום המשחקים יבקש עמית לשטח מעמדו מ-ראש עיר, למנהיג מדינת רמת-גן, לא יערכו משחקים בעיר.

אנחנו שתיגמרנה התחנות

ירססו החרדים בשפת-הים

תעשיית ירדני מבגריק שפחה לאחורונה ביהדות-ישראל, לתרופה בע"ה היא תרופה שערובה מאחורי גל התשתיות של תחנות האופוזיציה בבירה ובתנאים אחרים. תרופה כזו ספרי שחרר בלבד ואינו מצליח לעמוד בקצב הביקוש. למרות שבגלל מחסור במסלול יפסק את כל כמות הצבע הדרושה לירסוס כל תחנות האופוזיציה בארץ עם תחילת העבודה. לאחר שתגמרנה תחנות, מתוכננים תרופה לרדת לתוך חדרים מסוימים ולרסס מתרחצים מקורבים בלא הברל, גושקס או אובירוק. משעלים חרשים לתרופה עוממים לחיפוש בזמן הקצב בירושלים ובתחת תקרה ובקמ"ר. עזרת וברתנה ירססו חרשים הקלים להשלמת מלחמה ותרופה בכל חדרה.

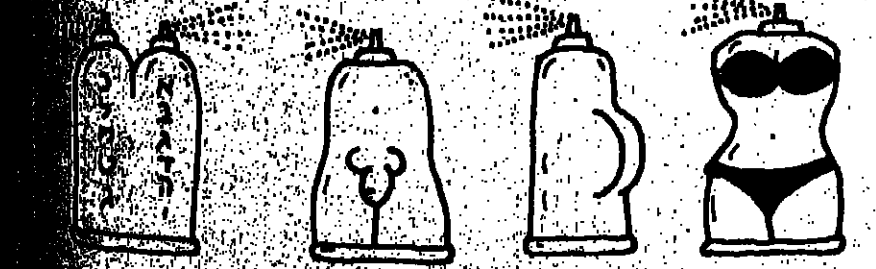
מדרג לדרג - מי יחטוף את הזר?

בין ביסקי גומי, בין חרש לזרע, בין הפועל ת"א למכבי מכסיקו הצליחה נבחרת ישראל בכדורסל, מורכבת מ-משחקי משנה" להחזיר אותנו לדרג א' של נבחרות הכדורסל באירופה.

לא נחשלא כלל ועיקר אם כמה מובכבי הכדורסל שלנו שכיכבו את הירידה לדרג השני וזמירנו מהנבחרת עקב מחלת הכדור, יבקשו לשוב עתה ולחפוש את מקומם של מחליפיהם שועלו אותנו חזרה לדרג הראשון.

רק אלו שישעשה את שלהם לא יוכלו ללכת, איר נסתדר בעלעיד.

בית הרושע רמב"ם (ויסוס מודעות בע"ה) בקולקציות העניין "ריסוסית" לבגדי ים נשיים ונבדיים, "עכוזות" לאחוריות חשומים, למבוגרות של הרב ש"ך, "מלמול" תרסוס לגבר שגמול שלא כחלמה "מחממם" ודרכיו נגד מורמונים ורפורמים.

חוקרה חשאית ע"י חוקר יחיד:
שרק לא תהיה
כל-כך חשאית שגם החוקר לא יידע עליה...

החוקר החשאי - פרסום ראשון

(צילום יג"א)

מקורות חוץ פרסמו חשבו תצלום ראשון של החוקר החשאי העוסק בחקירה חשאית של הפרשה הנסתרת. בתמונה מימין לשמאל: אברהם שלום, ראש השב"כ, החוקר הנעלם, אדמוני - ראש המוסד. מאחור עומד ראש המטכ"ל רב אלוף לוי שמחמת גובהו לא נקלטו פניו בעין המצלמה.

עקב מציאת חריש

נדרה הרעיון לבצע השתלת כבד ראשונה בארץ בפרופ' זמיר. התפקיד כבד עליו כך נמקה הצעת המפרה שנתקבלה בממשלה לערוך בביח"ח עיש שיבא את השתלת הכבד הראשונה בארץ, ביועץ הממשלתי המתמסר יצחק זמיר. החצעה המקורית שהועלתה ע"י נציגי הליכוד למיח לא יבוצע תיווח עצמו בפרופסור ובמקום זאת יחיה זמיר חלוץ תרמו חכבד במדינת. חוסרת ע"י המצניעים עצמם, לאחר שותבר כי מוסתמנת אפשרות חלופית וחרישית.

שבוע לאחר השתלת חיועץ הממשלתי הראשון בארץ, תתוצאות תן למעלה מחצופה, איר סימנים לדחייה אלא רק לעיכוב - עד שחפרץ ימות, או חכלב ימות, או תפרץ מלחמה עם סוריה או משורו קוז.

אוסף המר
בלי אבל, בלי חבל
התמקד נא וחטל
גם אם נמסרת, אתה ז'ל
שוב הביתה למפד"ל

חריב משה פוטולסקי, (נתיבות): חבלידה החמורה ביותר שיחודי יכול לבגוד בעמו היא להזדווג עם גויים. אפשרות א': צודק. מי שמזדווג עם גויים במקום עם גויות, מגיע לו. אפשרות ב': אז מעשה זמיר זה בכל זאת לא חבלידה חגורעה מכולו...

מדרג לדרג - מי יחטוף את הזר?

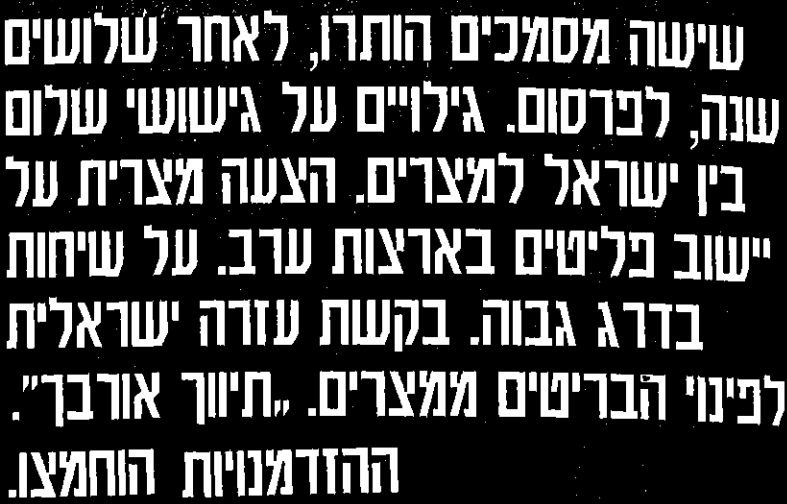
בין ביסקי גומי, בין חרש לזרע, בין הפועל ת"א למכבי מכסיקו הצליחה נבחרת ישראל בכדורסל, מורכבת מ-משחקי משנה" להחזיר אותנו לדרג א' של נבחרות הכדורסל באירופה.

לא נחשלא כלל ועיקר אם כמה מובכבי הכדורסל שלנו שכיכבו את הירידה לדרג השני וזמירנו מהנבחרת עקב מחלת הכדור, יבקשו לשוב עתה ולחפוש את מקומם של מחליפיהם שועלו אותנו חזרה לדרג הראשון.

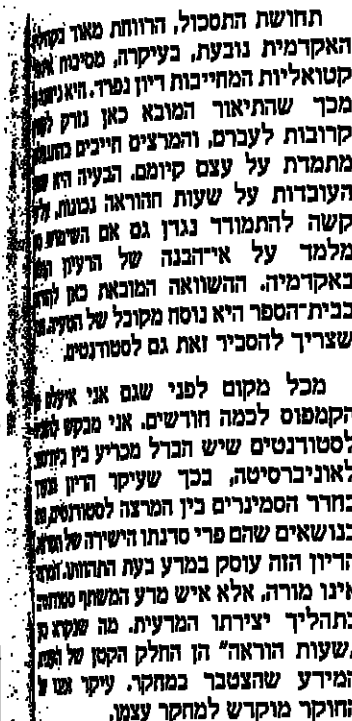
כאן יש את הכל

[illegible]

هذا من اجل

בִּיגֵדִיוֹן חוֹשֵׁד

[illegible]

אם החמיצה ישראל סימיו להשגת הכסף שלהם
עם צמרים, שנתתי לפני שהחליט דוד בן
גוריון לנצח להפיק סיניו מרע המסומים
המקנים בין משה שורת לבין גמאל עקבל
נאצר בשנים 58-54, בשלוש מעלות
והסביבות מאת ישראל - הולדת הפסנתר בת-גלים.
על פי חוקי, נחשבת ההשק החביש ופעולתו
מקטל פראן, גרסתו היחידה נאצר לשירות עם ישראל
בדג גבוה (לצפון מדינה מדינת נאצר עם אורבך, שיבוא
המדינה) מרע ישראל, שורשת את סיניו המדינים
השגות אל הכיסום להדדנות עם תביעה מצרית דומת ואף
העלה בעניו חזן

[illegible]

הקצק לקחוס בה נוגעים המסמכים, הוא אותו שנים ספורות
הוא תולעת הסכני שבהתחלה בשנת 49 שפורעו
שנים אחרים עקב מכסל של תפוגה בלתי למכס, למכס,
המקצק, כמורכב, ואותו שנים ספורות שלמי מלחמה

במסגרת ראשון - מכסו של משה שרת אל מכסל
הוא תולעת איתו, מאתרי 8.12.52 - מכלה של תחור רע
שבו ראיתי מריני מתחת הנובה, שרע מציץ כמכסו
לא תולות את תביעת מציץ מסגורו בלתי לני רע
איתו את אל מציץ את המרת, המושג - מריני לני רע
אל כביש 27 שנים חלפו מזה כתיבת הדיים אלו רע
המרת של משה בגין על הסכני במסגרתו, אותם איתו

הקצק הקצק מקצק - נורתי במרת, מריני, שערן שרע
למרתו ולי נאר מקצק

יית, זה מלמד הרבה על הדיים –
 יון על חברים זה מלמד גם אך על
 שם שייכל בדרך הרשעה, כל המה
 תח קצת הרחיני אותי, אומר, אלה
 זה מה מעניני באי הנה כל יום זה
 בבת אחרי המשפט כל יום גם בלילות
 לא יודעת למי משתרחן לזכרתי, זה
 יני באר.

תרין, חייל המשרה בבסיס הגרין תה
 כל יום, של חופשה של ישיבה
 וזהו חלק. לבית המשפט
 וזה באו, מול אלם 80 מיליון
 המשפט הזה, תרצה המשפט
 שר לבוא לראות את מימיה
 והרעמות, מכל הרעמות
 השופטת אבנר, היא אשה חזקה

ילד למד שמנית, בענין כל יום
 ולמד שמנית, כל שני, כל יום
 שם בית הספר, כל יום
 מביא המורה ללמד את הילד
 שזה מורה מבורר את יד השופטת
 הרחוקה רחוקה

[illegible]

השכר וההחייבה שנת הלימודים באוניברסיטה הסטודנטים, עקשיו לבחינות, מדרתים בקנאה במצבם של השאר. איסטנט שלו טופס בחינה אכזרי ונעלה מהשטן, איזה חיים משוגעים ערשם המרצים האלה.

מרצה באוניברסיטה מלמד כל היתור 4 קורסים בשבוע. כל קורס כזה נמשך שנה וחצי, מספר מנישת שנתיות של קורס אקדמיה הוא לכל היתור 25. החשבון הפשוט מרמז על כך שבמשך שנת עבודה של מלמד המרצה 150 שעות. מש שגרמה בכית מריו ערשה במשך 30 שיעור של 30 שעות הוראה מבלוע — נחשב באוניברסיטה לשנת הוראה משובצת — אוניברסיטת תל אביב משקעת, המרצה מטור לחלוטין מהבחינת

שקוראים לו חינוך, הוא אינו נדרש לדעת את שמות המלמדים, ובכלל המלה "נדרש" אינה שגויה במלילי זה, שהיו אי כבאניניסיסה מערכת של מיקוד על ההוראה לאחר שנת עזריקה של 8 שעות הוראה בשבועות הוא ירצה וזהו יקרה העבר, האחד) ל"ח חרש ירצה הוללים, מן הסתם, אינו חרשילין, כי יש לו קודשמשלמות המערכת לכך. אחרי כל השתדלות האלה, בחום 6 שנים, מגיעה לו שנת השתדלות בקמסום אחו, רצוי במקום שאפשר להורענו כל כמו, אקוספורד, והוראה או וויסיא, אי, שבין הליכוד לאוקיאנוס חשקט. נשמע טוב: אז למח המרצים ממורמים ל"כ"ז

ל-כך

הדם והדמעות

**הכל...
חורג**

יותר ביטחון אישי

כוחות הא"ש, (החות') 30.5.86, עם מדי-
איראל לא בחרו להילחם ברצועה הדרומית
קוראית. מתחילת הכיבוש הא"ש שואלת א-
עצמה: האם אין בכלל שכינת לחות אירא-
לית? של המדבר יבש? לא למדי, אם אכן הא-
נושנים לה למדיה איראל הוסיפה
את זה ואם זה נרצח בהמשך מפעיל לה
קוראית לבן המדבר ולבן גולה אירא-
לית הברזל? זה לא טוב וכאשר קוראית
לנשים המין החלש גם זה לא טוב.
גרמה לי שכל זה בלתי פוליטיקלי
פשוט מחוסר כיסיון עצמי. לכשזה ישתנה
מכל יצבור.

צורֵי עֲוֹנוֹת
חִיבֵהוּ

**גם מאבק
הנשים לגיטימי**

[illegible]

- אני פמליסטית
- יש בי אלימות
- אין קשר בין הדברים
- מרוע מאבק חברתי נראה לגיטימי
- מוגדרו באיחור, אבל לא כבשר מדור
- נעילה ואפילו אומותנות שריפה
- ואיך חשוב מאד, אבל מי שחושב שריפה
- אחת משתיים או תמים להסליה, או צנור
- שילואים אכן יש שסבור כי בחירות
- נכמת, אחת חותר מציע לכל התאמתם
- הדגל התחפץ בדגלן לחירות הנשימות
- ולתפסע עי: תראותן השוליות
- תרבות לחירות הברייתן שלהם
- חירות פמליית בקשר לחירות תצונת
- נתון עי תחברתן בקשר לנשוא. התצונת

משפט

הרדוזה שלפני אולם 801 כביה המשט
ותחיו תבלי ארביה, האולם בו מתנהל משט
ליגרנו מנורה משני צדדיה עילדי
סלסילי, שלושה שוטרים עומרים שם כאו
וע, מהד השני ממחנים בוקר-גוק
ארוח אנשים, מחכים להיכנס. בנכנס
שרידי, קרונאים וקרובי משפחה, אר
תחיל המשט נכנסת מול השוטרים
קת מבט קצר מהם קמוטות מנינים עוד
אור, בורחת 54 מן הקהל ומייסת את
לי להשתאר. את השאר.

אנשים, מתיצבים פה כבר
630". מספרת מל"א, עם מרגיצים
מוסיף ומזהיבם, כל יום אותם מרעושים, וכל
המספר חזק וגדל. מישור נכנס, חזר
הספר לשכנים, ולמחרת הוא חזר על
ההנהגה ותקדונו: כל פעם צור רליז'
ום. אני כבר מבידה אותם, הם נכנסים לכמה
מטרשמים, וריצים החוצה לספר
בניבים: כל הזמן נכנסים ויוצאים מהאולם.
אני גם מרגיש את השופות והיא מבקשת
אני קהל. הם בטח מוציאים תעודות
ומשקרים בעצבות, וכאין תהי על

ה' מושך אותם?
ולגלג, כתב 40, מגיעה כל יום מבתי ים: "ה'
יין אותי לראות מה אנשים עושים אחרי
— איזה צרות", אולגה מסבירה שהיא
בעברים והיא יכולה לבוא הנה ככל
"ה' מעניין", היא אמרה. "אך שתי
תירידות פתאום יצאות אחת נגר

הדרומין עם מצירים

כי לא יותרו עליה. הוא צדק. אך הסעיק הג'ל בהלכם השלום עם מצרים עדיין לא בוצע, והוא מצטרף בכך לעשרות סעיפים אחרים בהסכם שלא מומשו במועל.

כנסת ישראל ברוח מוחץ. באחר הסעיפים של חוזה השלום בין ישראל למצרים בכלל והסעיף על סליחת כביש בין מצרים לירדן, ליד אילת, שרת הבין כבר אז כי מצרים לא תסכים. איבוד הרצף הטריטוריאלי בינה לבין מדינות ערב. בעקבות הקמת מדינת ישראל.

מסדרון בין מצרים לירדן

[illegible]

עוד על פיתוחו של שדה זה. מן המאמרים ניתן ללמוד על השורות הכסביות. הנהגה אצל אבות נצח והרבה על גלגל הבשר שאין זה אלא ייתום בעולם בעקבות של יחולתו לייסוריו בעוה"ב והמורה הרבנית הנוגעת בזה. ואז מוציאת שני פרקן — אולי תעקרה בדבריה המורה את עיניו של עולם עם מאמרים — אולי גם עם שבתנו המורה — ואז שמירה בקדושתו על אטימותו הנקשרת על מורו אילת כלל! שבענין מצינו תוספות. במקום כזה מומקטא ואם כנכל המצוי מעטין בשאלה מרחבת. והחב"ב בזה: ואז מומקטא להם מאמרים על משיח ומוטב לו לתת ונתנו על אשכנזיותה של ממשלה.

[illegible]

פנות את מצרים רק בשנת '56 — רוצה נאצר בסינוי מדי.

מאזן מאת גדעון רמאל וציגנו בלונדון אל שר החוץ משה שרת - תמצית דיווחו של המתווך אורבך. נאצר
מציע לישראל שיחות בדרך גבוה

מנחם לבון, שד ביטחון.

•

18 שנה בעבר

هذا من الأصل

אתה קינה בשני שוק פרושים מים ומצפה בעטם
והשומעם למולך. והשומעך מאמז
במזיד אתה מנסה להתנחם בקינות את
החיידך המיושן בישראל. אתה הבריאת
והחידוש של מין שאלה שאתה כבר לא נודד
ושואל. לאן חילך הבקש. מי קיבל וכמה ובי אן ולמה. שאלות
וסיפוט שפוקטונו עליון השואבות.

אז הפתחנו לגלות. והתנחלותות וביקור הסקור הדתי
ווכים לתת פסן בחריבה משיעור משקלם. באוכלוסיה
ה"מדינית" – חרבה פחות. קצת התפתחות למצוא. שהעבודות
ומלכים למשור הדתות. ששקידו על דבר המין שולשים בן
המשניות המקומיות. שהיה מרח שלב בתן. גילוי בן למפעל
הפיס עצמו אין כמעט שולח על חלקות הבסיס והידיקטוריות
שלה. המרכיב בתוך מצויני השלטון המקומי והבטלה באופן
מסורתי בידו לרשעים אנשי עמך. ורק ותרומת המין. לאן
הפס כספי כרטיס חסי שולך. חתקה.

המענק שניתן לקידום החינוך וחברות בישראל, או בשם אחר: חקציב הפיתוח של מפקד הפס (סך כל החקצאות והעברות ממפקד הפס לרשויות המקומיות) עמד בשנת 1985 על 53.7 מיליון ש"ח. לפי הפרוט דלהק:

בירות 4.4 מיליון ש"ח (8.1%) חינוך 41.6 מיליון ש"ח (77.8%), העברות לאוצר (על חשבון מבני חינוך) 7.7 מיליון ש"ח (13.1%), עודד סעיף טקן: התכנון מבנים - כחצי מיליון ש"ח.

לשכנים. אלא מועדים, בשבועי בריאות. לחקמת
תחנות בריאות המשפחה, מבראות שנינים, ששומים
במבראות שימיות וסיעד לחקמת מסדות ומועדנים
לקששים.
בנושאי חינוך עניני חזקתא מיעד לחוספת
כחות. בבתי-ספר לכוונת צורכיהם, למכרזי פיס
קחיליתים, (מבנים חמיעדים, לסמורס, ולחברות),
לחלוש מבני חינוך, לצעד וריחוט לכילות, לחתאבת
מקלסית שטימש ורעל לחכיתיו ועד.

[illegible]

בארתה ישיבת דירקמורדיון ארשרו, לשם השוואה, למנזר הקרלי "מיעוטים", 21 כיתות בלבד (מאות מ-10%), בעוד ששיעור "המיעוטים" באוכלוסיה עולה על 17% ומספר הילדים

[illegible]

כאמור, את חבקהשה למענקים ממופעל הפיס מנוש
ראשי הודעת המענקים. הודעה זו שופר על קובץ
ייתה מתקנתה בתחום שיטתו מס' 1. הוא נכס חרב
לחמקדור של הפגים מדווחים ראשי שריות
ומעוצת אדירות על לחץ כבד פי כמה וכמה מה
שחופעל בימי חרב.

הרב פ. שחלחאזי את אבנעו על חשיבר המזרים
לספים ממשרד הפנים לשריות המקמיות, מפעל
לחץ אשוי, על ראשי הודעות כבד שיכלעל
בבדשותהם לסיעו ממוחם בתי סטר מקמורבים
לשם (אם כאן - הוא מוכן לשחפסע, בלית ברירה
בדשפסר, רחמים השייכים לארמים אחרים). לחצים
כאלה, לספנים (אחרים) חופעל על מעוצת אדירות
שבין, בגליל העשריב, בחרודוד ירושלמי ועמקל דוד.
מקמיר חתוקנ, לשם שריות, הוא לחץ מנעו זכולנ
חמר, בשיטת נטייה חלוקת חמאזין בתי אחרים.
המכניס שחולאי, כל דווע, חבקהשה למעול שחלוקת
מקמיות חתית, יוער חגיגות.

[illegible][illegible]

בירוקהדיין מעל המים גם לא שלמים עם המציאות. שהם רק חותמת גומי המאשרת רשימות מוכנות המתקבלות מהרשויות המקומיות דרך משרדי הממשלה. סגנון אילון, ראש עיריית חולון ולשעבר י"ר השלטון

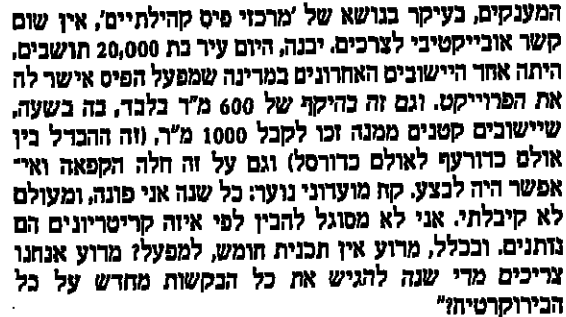
[illegible]

מעשים זוכים בזכיות

מאת עמירם כהן

מקטע 18 שנה חזר בירוקסטרין, אומר, "לחזותי נגד
העם שהחליטו להקים, אבל דומתי ידעתי, כשרתי נגד
הירוקסטרין ואני צריך להיות דומתי נגד הדבר היחיד
הוא לעשות את ההתקומם על הסכם הכוללי, אני
לעולם לא ששור את הירוקסטרין מפני ענין שיש בו, מוכרח
הוא תהא את תחומות האשכנזיות השיטות שהם המעלה
ענין שאמרתי אתה מקבל לא יאשור השיטות בה דפים
האחרין ליתר ממה שחשתי למי, ואחרי כל אמר שיש ענינה
השיטות האחרות ואני לא אכרח להשיטות שיש
השיטות המובחרות דרך משרד הרווחה, שחשתי שכל
הענין הוא בראש כל הקדש כשיש ענינה כל הון, ששנע
לעמוד בראש ליתר דרך על משרד המשרד, ודאי שיש
שחשתי נקמה את האגריים בשטח, שטח, שחשתי שיהיה מגע
עם הרווחה ומקבל כחבר בירוקסטרין, אני רוצה לדעת
הענין שיש הרעיונות, אני שחשתי שיש קשר אחד
השיטות שיש אחר השיטות שיש, שחשתי שיש ממשלה,
לא אכרח שיש, שחשתי שיש, שחשתי שיש, שחשתי שיש,
לא אכרח שיש, שחשתי שיש, שחשתי שיש, שחשתי שיש,

מנהל הימים, עומדו גורן, מצייר במסגרות ונחמיה לרוב. ודווחת את תשענות אותה לאותו מכלול ילד. רק הימים. ממלכתו מבינה לו את החתולות. שם עולם שם עיליו. מהרהגו להו את המסגרת קחו לה שריות, הנהגה, אן מנם כל שוחר דורר בקלה התחוללות מפתח הפנים. אן, אורו, שם. נישאנו בזה מפתח הפנים הוא רק ציורו לתבונה הכספית. אן. בשרתו לנחמיה לביכות את הישועות של משריו התחמקו. ובענין גיית בניות תרשטות אורו באמור את התחמקו. גומי. מכלים בפרדור רשומות מ' עד ת' אן לנו כל יכלת הכלים לרובת אורו.

הנביל"ל רחוק מכל וכל את הטענה על קצומו הקטן הערבי; וזוהו חסדו, וזה אגריסו. והכל לקבל, לפחות בשנים והאחרונות, כדברנו בענין חוקי היחס. כל קבוצה של "מכירי" קהילתיים, מוריקים בו של המפלגה אשר ירדה יתרונה השפעה על חלוקתה, נקראו 9 קבוצות, וזו מהם של 1000 מ"ל (סידור) בקעה, ביתאן, בוסמטיטבעה, גרבריה חורמיש, מנדל כרם, מלגוליה וכו' ור' בומדח ידעישלי. ואחר הבחנות (אפריל), נחננו חלוקתם לקצומו רחב בגושאיים בשם "חלב" ו"שמן" שנתניהם הקבוצה של 12 מיליארד (ק"ש) בקבוצה מיוחדת. משרדנו השווה לשווי ארצות אומרי. בדנו. שמרנית ישראל ורשימת חינוך שלה חזליתו לתת העדפה למקסומו הזה – המעוקלים הם קבוצלים הם בתחאם לאותה מיתות".

[illegible]

אין זו גישתם לגבי הכספים הנוכחים ממקורות אלו...?

מקדו, שהיה בעבר י"ר רשות מקומית וחבר
הדירקטוריון. נקשרו שקימות העדפה סטטורוס
שונים, אך לא בגלל מנעו פוליטיות של הדירקטוריון
או של חיוור, אלא, כהחל, מהפוליטיקה הזעירה
המתגלגלת ברשויות המקומיות.
למקור: מסמך בדורס, מדגים הפקיד את שיטת
ההחלטה. תחיש נקשה להשתתפות הממלל בבניית
כיתו. במעצת האזורית, תשלטות עלידי המושבים
אמור לנציג הקיבוץ שלקוביטו יו כסר וראש
רשות שטח לא חעבר את הפניית למשרד החינוך
ולמפעל חסו.

דוגמה שלנו מחזיר תגובה בעיריית התחלף מנהל מחלקת החינוך וביצע הבחירה קיבל את המשרה. וכן אמן קצר הוא ממלאי התיאטרון קיבל את תגובותיו על אותו מנהל מעביר רק את המשרה. שחקן לא במקרה. מניין (סודיים) משכונות מסוימות. שחקן לא במקרה. מניין הליכוד והדתיים בעיר. אלא שאיש לא יכול להחליט, מדגיש הפקיד. ולרשות מקומית רשימת קצוב בעצמה את הפדפתייה. בתנאי שהיתה התחלטה פורמלית ויש במבוא פרוטוקול מסדר.

הוא מכליל את עצמו בנצחיותו של חסדו.
אכן, במאשר הקדוש, יש העדפה ברורה לסקסור
לזרעו, ונצחיותו ההומוניקני ביותר. עיקר מאז שחכ
לורס, וקטעו חכ פירא מהאגודה: שולטים
בוועדת הכספים של הכנסת. אלא שיש העדפה
מזוינת. לדברי החבר-לשעבר בדיקטטוריו, להעדפה
או מפני שמנאו זה כהדרתו: זהו מקומה במשך שנים
ברות. לדומה הוא מביא את המעלה האחרית. נחל
שורק. ומועצה זו פועלת תועה אגודת ישראל
והחניון העצמאי לא קיבלה מחפים וממשרד החינוך
— גם לא מהאפיזא לחינוך דתי הנשלט על ידי המפד"ל —
אפילו אגודה אחת במשך כל שנות קיומה של המעלה.
רק בשנים האחרונות זכו לכמה מענקים לבניית שני
בתים-ראש ולבנים (לבנות).

חֲקִיבוּצִים, אומר המִּסְקִיד, אִינֶם יוֹדְעִים, אֲנִי מְבַיֵּשׁ לָכֵן אֶת חֲמֻצֵי הָעָם. בִּינְשִׁמְכֶם, אִינֶם מְבַיְשִׁים כְּמוֹ לִשְׁכַּח הָאֲחֵרִים, לְכַלֵּל דִּינֵם מִבְּאֻמִּים עַם מִשְׁמֵנוּ לֹא כְדִי. הָאֲחֵרִים מְבַיְשִׁים לְמַדּוּ מְבַיְשִׁים לִּי חֲקִיבוּצִים בְּמוֹעֵצָה הַזֹּאת עִמָּךְ חֶפְצָה, וְהִיא אֶתְּ מְדֻרְלוֹת בְּאִיךָ כִּי 40% מִיִּשְׁמִיחֶם שֶׁנֶּאֱמָר דְּלוּלִים. חֲקִיבוּצִים אֵלֶּה לֹא יִבְעֵל בְּמִשָּׁח חֶסֶד אֲחֵרֵי אֶתְּ לִפְרִי חֲסִידֵי הַיִּשׁוּבִים מִשְׁמֵנוּ, וְכֵן וְכֵן מְעַנִּים חֲלָלוּ לְבֵית חֲסִידֵי הַזֹּאת עַם בְּנֵי מְשֻׁבִּים. רַק לֵאמֹר שְׁחִיבוּצִים 'חֲסִידֵינוּ וְאִינֶם מְבַיְשִׁים לָכֵן בְּמִשָּׁח כְּלֻתָּהּ עַם רֹאשׁ הַמוֹעֵצָה, מִנְּאֻחַ חֲסֵד, אֲחֵרֵי דִיךְ לְשִׁלֵּם מְבַיְשִׁים: הַמְעַיֵן בְּשִׁפּוּר פֶּתַח, אומר המִּסְקִיד, שְׁמֹן רֹאשׁ הַמוֹעֵצָה לְעִינֵי חֲסִידֵינוּ בְּאִתָּהּ רִשּׁוֹת מְקוּמֵית הִיא חֶפְצָה בְּאִתָּהּ חֲקִיבוּצִים בְּאִתָּהּ, וְהִיא נֶתַּח לְדַבְרֵים אֲחֵרֵי לִכְתּוּב בְּמִשָּׁח שֶׁנֶּאֱמָר:

מי שרצה להיות ציוני טוב, חושף חסידים, שלא יבוא בתלותו. הוא מסבך שבמלצת אחרית מסוימת בגילוי המערבי החליט ראש ממוצעת, חבר קיבוץ, להעביר את כל הכספים שהועמדו לרשותו ממפעל החיס. התחייבות היהודית החדשה בגלל, מעשה יפה לכל הדעות. והתאחלה היא אם אחר-כך אפשר לבוא בטענות למפעל חיס.

[illegible]

בצד טקסי ההשבעה החגיגיים והמאורגנים לצבא, בפנימיות, למסורות חינוך — צמחה מסורת של טקסי קבלה שונים — פרטים עתידיים, למעשה מאורגנים, במסורת חינוכיים של הקיבוצים מנסים להוידו השנה את ההשבעה, בפנימיות ובצבא — העניין נמשך...

...הקיד אליו פונה המסדר כיסא בבר שחור בגודל 21 על שלושה מטרים, במרכז, על רקע הבר יושב הרגל הלאומי, ומעליו... שלוש המנוחות: מימין הרצל, משמאל — ראש בית"ר, מלמטה — האלוף כ"רענא... השולחן מכוסה מפה לבנה בתכלית ששוליה מצד המסדר יורדים עד ל-20 ס"מ מהצמפה על השולחן, במרכז, מונחת מפת הארץ בגבולותיה הריסטוריים. לשמאל המפה מונח תנ"ך, ומימינה אקרוה שקנה באלכסון מופנה לרגל הלאומי...

הקטע הב"ל הוא מקצתן של "תקנות לרבות המעמד המופיעות במפורט בתקנות הצבא, התפאורה הנדרשת כאן באופן מיוחד לבלי, היא תפאורה למה שנקרא — טקס ההשבעה. אחד כך, יאמר מנהל הטקס לנער הניצב לפניו ברום מותו, וזכור תזכור כי מהיום מוטלת עליך אחריות למלאה כלפי מצפונך, לפני מורד וכלפי חבריך, במילוי תפקידך היקר נדרש להצדיק בעבודתך ובמעשיך יומיים, את שם המעמד הנישא עליך מהיום. ברכת המעמד תלויה את כל האמנים לתפקידים אמון"

לא נדפוק מנהי

חברת ובכנות גאולה בן, אומרת שהאלמנטים הטקסיים החלו היו בהנהגה ובצבא, ושללא אהבה אותם, כשאני הובאתי לאציל, שמעתי קולות ודמיינים ומאיימים מאחורי מסך. היו שם אקרה, ספר תנ"ך, היינו צריכים להגיד — אני נשבע באקרה חזו שאנו את חיי לעם ולמולדת וכו' וכו'. הרגשתי שאני עם הטקסים לא מסתדרת. אחד הדברים שאהבתי אצלנו (בלח"ה) הוא — שלא היו מפקדים, לא גונדרים, לא הצוצרות...

מה בכל זאת היה בלחי בטקס ההשבעה? גאולה בן: "בלחי" השתתפתי בהשבעה, אבל לא השבעתי. בלחי לא ירחה בכלל השבעה, האופי היה יותר פרטיני. מציאות, היינו מביאים את האדם בעיניים קשורות לשרה, אישה שעבדו אוניברסיטת ת"א — כבר ג'ומ, שיח' מוכן, היינו שואלים אותו — מה הביא אותך לרצות להצטרף? בדקנו אם הוא יודע את ההבדלים בין המחנות השונות, העמדות אותו על הסיכונים הגדולים, אמרנו לו — זו המחנה שהיא העמוקה ביותר והמסוכנת ביותר, האם אתה יודע שאתה יכול להיאסר, לעזוב בית, בית'סטר, עבודה אם יענו אותך, תוכל לא לגלות סודות, אם יבואו אנשי תגנה ויגידו שום השלטונות ועליך לצאת להם, מה תענה?"

היום, גאולה בן מלחמת יותר כלפי טקסים, והאצ"ל היה מין צבא בדרך, וכמו בכל צבא, יש טקסים, יש השבעה, כמו שיש תרגילי סדר, סמכות, כמו שמצפונתה נעלים, אני אישית לא מסתדרת עם זה, אבל זה לא אומר שזה לא צריך להיות. הטקסית היא חלק מהמאמנים, אבל לכל דבר צריכה להיות מידה, לא נדפוק מנהי כמנהיג כמו הדוסים ומורה אידוה, אבל משור צריך להיות".

גם נתיבה בירידה אומרת שאצלם (בפלמ"ח) לא היו טקסים, אצלנו, היא אומרת, לא היה שום דבר רציתי, לא עם אקרה ולא שום דבר ממה שכולם סיפרו, עמדו במפקד וזה, תשאלו על אלה שעשו את הלקוח הכובים, אולי הם יודעים משהו. משהו משהו? בטח שלא היו טקסים, אפילו המושג הזה לא היה קיים".

חרדה וקונפליקט

בעבודת שנושא, גירונה אנתרופולוגי של טקסי הכניסה לארגונים המחתרת, מנתחים שני תלמידים מ.א. באוניברסיטת ברוקלין, ויבאים מאיר וויטל למי, את טקסי ההשבעה, אנו רואים הפרדה חדה בין המעמד לבין חברי הארגון, הם כותבים, "הפרדה זו מקבלת ביטוי פסי במסר המבטיח שממיר ביריות, או עובדו שהמועמד ניצב מול אור מסגור כעוד שחבר, הארגון מצביע בחושך, מבחינה סטרוקטורלית אנו רואים כאן ביטוי פסי להסדרה החברתית שעדיין קיימת בין האדם ששרם הצטרף לארגון, לבין חברי הארגון, כמובן אנו רואים את הרגשות המשותף והתפקיד, כאשר חברי הארגון מרגישים בדרגות את האהבה", והאצ"ל, ואת הסטטוס הגבוה שלהם לעומת הסטטוס הנמוך של המועמד שביטוי אצ"צ, וזו, בהמצא בעמדה נחותה לעומת חברי הארגון ועוד הם כותבים, הטקס גורם להפרדה ולקונפליקט אצל המועמד, במהלך התחזקת הוא חייב להגן שוב ושוב על רצונותיו וכשירותו להצטרף לארגון, ההפרדה החזקה, וכן המחיר הגבוה שהמועמד צריך לשלם, בה שהוא צריך לסבול השמלה חזקה טורדנית לתחום הפרט שלו — מחייבים אותו למצוא לעצמו סיבה המצדיקה את ההצטרפות למצב הלא נעים הזה, מצב זה גורם לעליית ערכה של הצטרפות לארגון כעניין המעמד, עד לרמה שהיא צריכה בעיניו צדיק את מעברו על התלאת האלף, בצבא חסר שם למבצע ישראל — המשיכו הטקסים הללו לתקיים, השקעת חגיגות ליד החולל, מארשים צבאיים המלווים העמדה סיבה מ"ל לרש הצוארון, ועוד כוונה וכוונה. הטקסים המלווים הללו: מסתבר, לא נותרו לבדם, במקביל להם — כמציאות חזקה מביאים בו — צמחה מסורת נלווית של טקסי קבלה, כאן כבר לא היו הוראות מורקטות בדרך נחלי הטקס — כאן ישלח יד יומיות, כי קרה, שמבדיק הכניסה ליוחיות השולח, המכר לא אחת למסכת של התעלוליות מקוריות — אבל לפי תרמין ומצב הרוח.

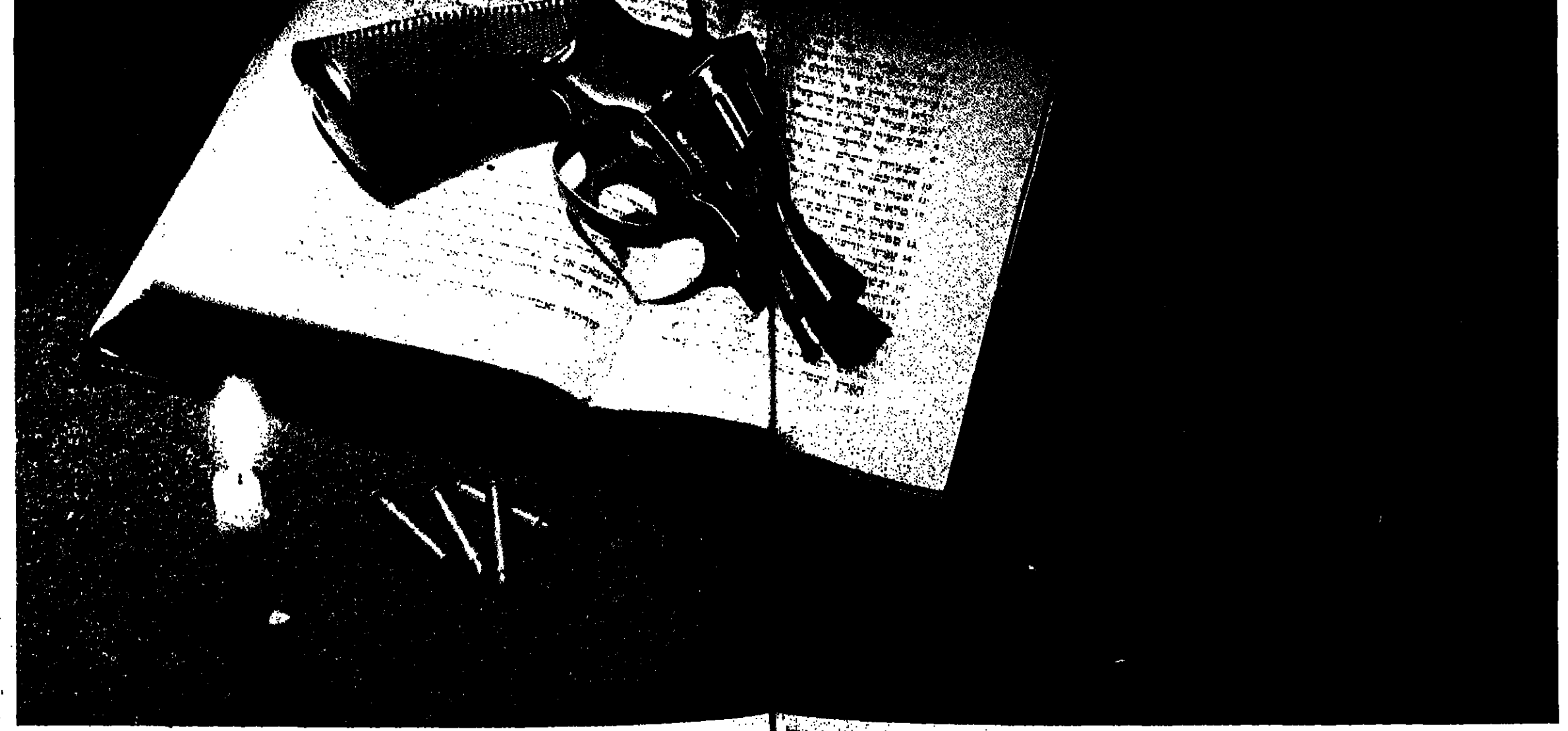
לסחוב כיסא מנהלים

קיצו מילואים בירידה מובדלת, מיד, על מבין הקבלה ליוחיות, המסורת והמסורת חזקה לאחריה, את הנושאים יורד את הנושאים מות, הוא אומר, אבל המבדלים הללו זה בעצם שני דברים שיש להם משותף, הם משהו שיהיה טיפוס

בצדם ואש ובזבל פדות

בצד טקסי ההשבעה החגיגיים והמאורגנים לצבא, לבנימיות, למסורות חינוכיים, צמחה גם מסורת של טקסי קבלה פרטים, אפילו סריסטיים. במסורת החינוכיים בקיבוצים מנסים לבטל את ההשבעות. בפנימיות ובצבא העניין נמשך

מאת שלי יחימוביץ

שוק, פשוט לא הבנתי מה אני עושה שם. כאן עוד חושב, אל היה כבר קוראנו של פחד, מורפה — לאדם, גלגול אחר הביטוי במשך המסע, ובכל מקום שעוצרים — למצוא עובדי את המקום המוכר והנחל ביותר והעמיד בו את הכיסא. היו הרבה דברים מסוג זה, מקום אחד שאני עובדת, אני זוכר שאמר לנו שאנחנו, המומים, וכדי להחיות את עצמנו למציאות, הכרחי אותנו לתת טיטור זה לזה.

המסבר שעמד מאחורי כל הדברים הללו הוא הוצרך לכתוב את האנשים לפני שחם מתקבלים ליוחיות, חיים אני חושב שלא כך תבין אם אדם עומד בקשיים, חיים לא חיותי בחר בדרך של השקלה ניתן ליצור מצבים אחרים, שאין בהם השקלה ולברוק בדיק את אותם דברים, מערכת מין יותר מרדית ומגוררת — חיתה חוסכת אל כל טקסי ההשבעה.

מאחר יותר, והעניין המסורת הללו גם למסורת אחרים, מי שמתחיל את חבלי המעמדות בין המשיבים למשבעים, את השקלה המושבע, את האנחנו במנין ואחר — היו חניכי הפנימיות ובתי הספר הקולקטיביים, בעולם האחרון של בני הנוער המתבגרים, בסולו כליל הטקסים כלליים השלמות וחזרו הציגות שאמינו קורא את המחזות, ובכולם גם את הכאב, איכשהו המכח הטקסים הללו למסכת של התפרדות על חשבון האלימים" (תלמיד בית"ר) — חניכי הפנימיות שוח מקרוב באו גם כאן אין, ולא היה תקנה גם כאן שלטה, ועדיין שלטה "יד דמיון".

אילו רצו (26), סטורנט במכללה "הדסה" בירושלים, בוגר בית הספר החקלאי פרידמנה, מספר על לילו הראשון בפנימיות... הציאו אותנו, אחר-כך הבנינו אותנו למקלות של אחד המבנים עם הבגדים, הציאו אותנו ממוקלות בחוליה, לגלגל אותנו קטנה, המסרת הכללית חיתה שנידאה מה שיותר מעבים, שכלב זה זאת חיתה עדיין חזקה.

פרייאר רשמי

אתה כך שוב דרדור אותנו, הגענו לרפת, הבנינו אותנו ללילה בעמקנו של הצל מול מבנינו, אע"פ שהיה זה חיה יי

יכול לערער על הסדר הגורמטיבי, תמיד יש חשש מה הוא יעשה, כיצד יפעל, דרך אחת להתמודד — היא להשפיל אותו. להוריד אותו עד אספ ואחר-כך להקים אותו, אפשר לראות את זה בארגונים מוטאליים, כמו צבא, בית חולים פסיכיאטרי, מנזר, טקס הכניסה לנזנותים בארד"ל, למשל, הוא מאוד משפיל קוראים להם כלבים, מקללים אותם, הם מושפלים ללא רדוף עד לרגע בו הם מסיימים את הצניחות, מסירים לחלוטין כל דבר שמקשר אותם עם החוץ, לא קוראים להם בשמם, אוסרים עליהם לתחזק רברים מחוץ, לדבר על מה שקורה בחוץ, ניתוק מוחלט.

בפנימיות ברור מי עושה למי, הרליחים (תלמיד י"ב) או הבטיחים — אליפים, יש לכך גם עידוד של המוסר, המבגרים מעוררים את הירארכיה הלא-פורמלית, משום שהיא פונקציונלית. בפנימיות, נוח שלרליחים, האחרים על עצמם — תהיה סמכות, ילד שבא מחוץ דופר לחלק מהפנימיות דרך הטקס, היבט אחד הוא מה שקרוי, הריסונס הקונטיטיבי — לא יכול להיות שעברתי את כל חובל הזה בשביל כלום, בטוח שיש כאן משהו חשוב.

המסר אחר לסיבה שעושים זאת, הוא — כי עשו להם, למה התחילו עם זה בכלל — או למה דבר שככל הקשר וזמן אחר היה זוכה לגיבוי חריף ממשיך מה להתקיים — זה כבר באים ההסברים הפונקציונאליים.

באצ"ל האלמנט הטקסי היה מאוד חשוב, בהנהגה — פחות, בכל מקרה, חשוב להראות מי בפנים ומי בחוץ, מי יכול להיות שותף, ומי לא, לכן בונים מערכת של שמות, סמלים, גבול חד, בלחי" למשל, חיתה הקנדרות מחולטת לקיים טקסים, הם היו נגר הדור, נגר הטקסיות, אחר-כך שוב חזרו לזה, ייתכן שאי אפשר לקיים ארגון בלי טקס.

אי אפשר לקיים ארגון בלי טקס" — לאמירתה לא יקומו הרבה מתנגדים קטנים, אבל לחכם משולח הדור של הטקסים הללו קמו הרבה מתנגדים, במסד החינוכי, מבואות תגב" החליטו שאת הגבול, בהשבעות, כבר עברו תלמידי י"ב מומן, במבואות תגב" עוברים עכשיו עם החניכים על שינוי טוטאלי של אופי ההשבעות, יש עוד מסורת חינוך רבים, בעיקר בקיבוצים, שהתילו וזו על העניין בשנים האחרונות, בפנימיות, מסתבר, המסורת נמשכת.

איתן שחר, רכז חברתי של "מבואות תגב", מתקן ואומר שאצלם לא קוראים לזה בכלל "השבעה", אלא "התקפה", השם הזה, איכשהו, אכן קולע יותר, לכל מוסר יש מסורת אחרת של העניין הזה, הוא אומר, יש מסורת עם מסורת יפה, ויש עם מסורת מוכרעת, שלנו, לרעית, שידך לסוג השני, בכתה ו' יש אמנם טקס תנועת מלא, שבו נותנים את החולצות השמרתיות, יש מפקד אש מדיה, בכוכות כל המוסר, אבל בכתה ו', עם הכניסה למוסר, זה משהו שונה, שהוא הרבה פחות נעים.

עד השנה חיתה אצלנו מסורת מאוד קשה, מלווה בהשקלות ובתנגריות, ולפעמים אפילו במכות, זו, המשמית של י"ב, זה לא דבר שנמצא בשליטת המנהלים, למשל אני זוכר מקרה אחד שגילח למישהו את הראש, הוראים חניכי קשה יש דברים פחות חמורים — למשל — קורשים אותם זה לזה ומשקים אותם במסמכות, אבל יש גם אלימות, מאלצים אותם לומר משהו כמו — אני יזיין כלומניק אשתוהו ואכבד את הנוגד", אחרי כל שנה הנושא עולה מחדש, אלה שעוברים את זה חוזק לא רואים את העניין כדבר נורא, מי שמחלוקת הם הוראים.

ההתקפה" נעשית בהפתעה באחד הימים הראשונים שלהם, במסד, עד שזה מגיע — הם לא ישיגים בלילות מסור, באים מעירים אותם באמצע הלילה, והעניין מתחיל, יודבנתים שרצים לשחרר את צרכי האלימות וההתנגדות שלהם — משתמשים בהם, מכים את כל מי שלא מצליח, זה אמנם חריג, אבל כמעט כל שנה יש חריג אחד כזה, או שניים, זה נתון לרמיזה של כל קבוצה, כל שנה קורה משהו אחר, השנה הבאה אותם נתון עוד זבל מרות.

השנה העברית והחלטה שלא תהיה, והתקפה" אלא, קבלה, המושג החדש שממל כוונה שיהיה טקס, טקס חגיגי ומכובד, אלונו עושים את כל יחד, אתה, זה תהליך שלם של ריגויים על הנושא, על משמעות הקבלה, יש צוות של חניכים, מנהלים וחורים שעובד על זה, עד עכשיו, בכתה ו', אחרי שזה היה עוברים את זה — הם כבר היו אומרים — אגא, עכשיו אני כבר מוכנה לייש, שלי את זה, מוכנים לוותר על כל העניין אחרי ציפיה כוח תראי, חיתה הצבעה בכל המוסר, והסכמי, ישכנו אותם, אמרנו — אנחנו סומכים עליכם שלא תגוישו, וזה אכן הצליחו, לרסן את האלימים שביניהם, בסוף ההתקפה" חילקו לזמן, השנה שוב אמרנו — סומכים עליכם, אבל הפעם לא עבר, חיתה שם השתוללות".

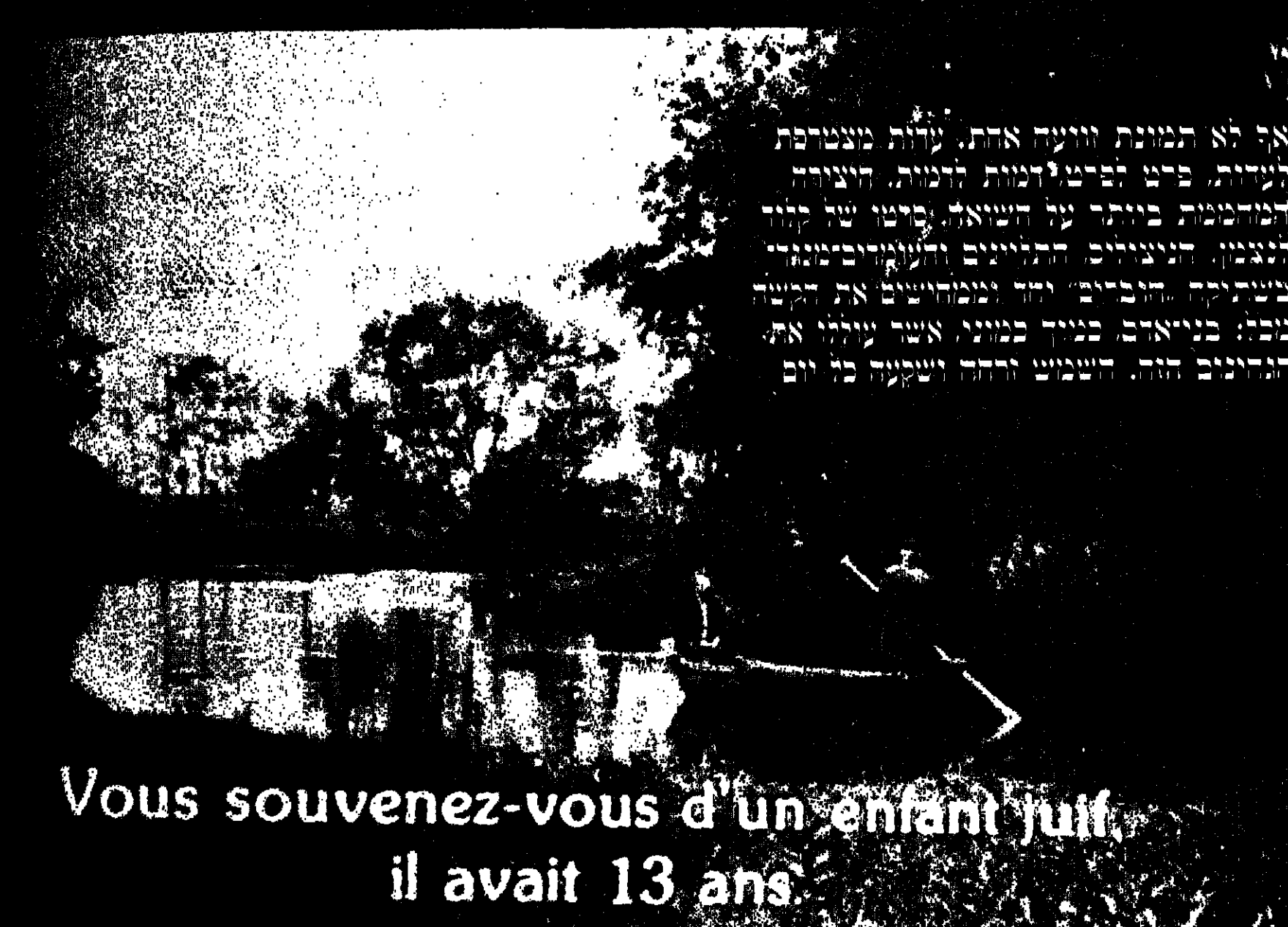
השנה, כשהוא לא עבר" היה בני שרת, חבר שחל ואכ לילה בכתה ו' שומר לילה בדיקו במעד, והשבעה" השנה זה קרה בצורה הצמרית לנפילי הוא אומר, מה בדיקו? לא יודע אם הייתי רוצה להפיל את זה, בכל אופן, מה שיקרה לא היה מקובל גם על המנהלים, אבל המנהלים לא ידעו, איד להתמודד איתם, בני שרת מלבד זה, חיה, תהיה לוועד ההרגות, תלמידי י"ב קיבלו השקל ממומכתם וזה אחר "דרכי החלל" הדיברים לקבל כיוון חוש, חיות תחליף בודדה ושתלונה, בהתנתק, חקן, וגם כהלילא חקן, זה התחלש שצא ככל לפעול את הדרך התאורטית לקבלת כליה" למסד, ביקשו ממני לשכת שם, אז אני יושב.

בני שרת לא חושב שאם הטקס קיים — משמע שחא פונקציונלי, כל מה שזה אומר, הוא שאי אפשר להתמודד עם התופעה, הוא אומר, טקסי בגרות, בכלל, הם כן פונקציונליים, אבל לא באופן של נעשה כזה, כלומר לא הרעים איר, לעשות את זה, זה את משהו שמעניין לא יודעים מה ואחר, מה שהוועדה מנסה לעשות — זה לכתוב את זה כך שיהיו אותם מומים ובחורות שהטקס אנון לת".

בכל המסורת, אומר בני שרת, מורידים את זה עכשיו, יש טקסי בגרות שיש להם טעם, כמו מות' מלך, כמו ברי מנות, שיהיה כאן עם הטקסים הללו, שיהיה לכלל החברים, יש לחברת הנושים, חברת הנושים לא יודעת מה לעשות עם זה, יש קיסים, על פי רוב, והחברת אחיות עולם המבגרים, פת הדבר משור אחד, זה מתעוררים כל חילות, והמנהלים ביוחיות

שחזור שגרת השואה

מאת יעל ישראלי

**Vous souvenez-vous d'un enfant juif
il avait 13 ans.**

היום אתם זוכים יחד אחד, הוא היה בן 13 שואל בן הפסגות שמעון סובניק, התור אל הנהר בחלמנו, שם נהרגו הוריו והוכחדה קהילה יהודית בת מאות אלפים

אך לא תמונת וזיכרון אחת. ערות מוצנצרת
לעדות פני דברים רמות דמות. היצירה
המחממת ביותר על השואה. כינוי זה קודם
למבין. המצויים ההלויים והעליונים
שיתקנה. הנהיג יחד יומהוימים את הקשר
מבין בנייהם בניך כמוני אשר עולה את
המורנים הזה. השמים וזהה ויסקנה כל יום

ולא מית' הוא גם מציג להם ומתקיד מכל הכיוונים.
פרנץ גראסלר, סגן המנהל על גוו ורשה מתעקש שהיהודים
ידעו על הפתרון הסופי יותר מאשר סוהריו.
אונטרשטומפיהרר פרנץ שושמול מטרבלינקא, מתאר את
אשוויץ במלים קרות כפס יצור להשמדה יעיל אך
פרימיטיבי, וזכור שאת המעבר הזה בו רחשו את היהודים
עיוורנים בחורף ובקיץ, כינו הגרמנים בשם חיבה. הדרך
לשמים. המור של תלינים. יש רגעים מקאבריים רבים כאלה
בסרט.

נאצילשעבר אחר ולטר סטיר, פקיד משנה במנהל
הרכבות, שאישר מדי יום את המשלוחים המיוחדים אמר
שהרגלים הנמוכים לא יכלו לדעת דבר. ועל ההכחשה
הסטנדרטית הוא מניב היסטוריון השואה ראול הילברג שזה לא

תשובה לשאלה מציקה

מרסל אופולוס: במאי הצעיר והחמלה: כיצד ניתן
לשחזר את האמת שאין להבעה במלים, את האכזר
של חרע המוחלט, של התשפלה הגמורה. את מה
שהניצולים עצמם אינם מסוגלים לבטא כיצד ניתן
לחפור כל אלה למודעות קולקטיבית, לנחלת
חוגשות כולה אף לא אחד ממסמכי הארכיונים על
אותם דחמורים וקברים חמונים, אף לא אחת
מעדויות המומחים, אף לא אחד מסרטי הפיקציה לא
סיפקו מעולם תשובה מניחה את הדעת. קולד לנצמן
במסירותו חסרת הפשרות העיקשת, האכזרית לעתים,
הצליח להתגבר על מכשול זה. אני רואה בשואה את
הסרט התינוק השוב ביותר, ללא יוצא מחלל
שנעשה אי פעם על השואה.

מתקבל על הדעת והוא שולף עשרות מסמכים שהחזיר
הנאצים, רישומים מדויקים של המשלוחים המיוחדים, יער.
שעת היציאה ובכמה ראשים מדובר. והרי ללא הסברים
היסטוריונים אראמשה, אף שלנצמן לא רצה בסרטו את כל
אותם הסברים מלומדים ורציונליזציות על השואה. הוא העריך
פרטים, אהה, ולא ניתוחים — אך שילב קצת בהסבריו של
הילברג, התרן הסופי על פי הילברג היה משהו מעורפל, כללי,
לא היו ניסוחים מדויקים כתובים. כל המערכת כוונה למעשים
יומיומיים שנשמעו במערכת היום הגורמליה. לנרמל את
הטירוף, לטשטש את האלגורמלי בחיים היום. וזו הייתה
השיטה. וגם לטשטש עקבות. לחל לפולנים שיכר כרי שלא
יבחינו מה קורה סביבם. כיצד בחלמנו, בו נקברו 90.000 איש
ביום אחד. גערד אנשי ה.ס.ס. ביהודים "העכרים" שיכסו את
הבורות היטב, כליסור להשאיר סימנים.

ומן המרס משולבים דברי ניצולידים. פיליפ מילר, יהודי
צ'כי, שהיה מאנשי הוונדריקומאנדו מספר שותפים היו תלויים
בטרנספורטים, ובאיו קתות יחוששים אתה חי כשאהה צריך
לפנות את גופת בני עירך מההאים, ולרעת שובותם אתה

הקשר בין אימה לימים

סימון דה-בובאר: כמו כל הצופים בשואה, אני
מערכת עבר הווה בעיניו זה כמובן יסודותיו
הפלאיים של שואה. מעולם לא דמיוני לי קשר כה
חדק בין אימה לימים. למרות שאין זה משמש
לחשדות של האחר, לא מדובר באטנטיקה, אדרבא,
היפוי מאיר את האימה בגילוייה הרבים, תוך חקירה
מלאה. יצירת אמנות גדולה. יצירת מופת.

ממשד לחיות, ואטמ, מנגו של מרכיז אנליכין. אחר
המלחמה התחלתי לחיות, זה היה קשה מדי, את חלקה את לני
זה ירעל אותי. ניצול נוסף שמספר על המנהג בכת צחק
שנאל על לנצמן, למה הוא צחק, והוא ענה: ומה, רצית
שאכנה את חיים — גם צחקים. רק אחר כך, כשהוא מספר על
אשתו ובנותיו שהלכו לרצ שאל הוא אינו מסוגל לעמוד
בישותיה. אבל אין זהבה רגעים כאלה בסרט. במקומם יש
רחסות, ואיטיות, המחלחל בנו מלחל לפני השתה החדשה אינה
מטשטש ישר בעיניים.

אותה הסצנה המאוסה היא שוב של מרכיז בחלמנו
ופנישתו של הפולנים הקשישים, כולם עוד זכרים את הדבר
שניצל נכוחת קולו הצליל ובקשאות בשירים נאציים. סצנה
מזוהה בה עומד מרכיז בחור, בין קהל הפולנים נכוחת בקסית
המפר, שמשמש במקום ריכוז היהודים לפני שליחתם למחנות.
הם סובכים אותו כמבוא של, וגם מפני שהם מאור שמחים
להתגלם לבשו בגדי זה ומדי משמחים בפני מרכיז את
היהודים ודואגים להטיל תאשומות בגרמנים: מרכיז שומר
ושותף, מאין לדבר הכיבושין המופיעים תרופים בגנישיות
מוטות לא זה היה זעזעו, חל מלחמה, אולי אולי
התגעגע במשך השנים בתעורפת של אימה וזיכרונות ילדותו,
נראה כור לו לחלוטין.

כעבור המלחמה התינואית המלמיה שלו חושף לנצמן את
כל האספקטים האלטרניים בשואה כדי לא להשיר. טרצות
לספק, צער אחר צער, כלכלי ומחשק. אתה אהה, ואחר
והיהודים מטל כחוד של תיכיות וגם בטייתו להשכה, כמן
האילו עם טרופסיון יאן קארטיק, אינטלקטואל פולני, יקח
נפש שמרן למצלמה ובוכה: כיצד תמלחמה שימש כשליח של
רצחיהו, וקולות ידיו גלו ורשה כיקשה ממנו לרבר על לבם
של מנהיגיו חוקים לעורר ליהודים, קארטיק גם ביקר בנשן. את
ויכוחותיו שמש הוא מסכם להאשמה אותי שלוש שנים שוב, מפני
מבולמתי של לנצמן, ערין מורצע מורשמים: יהודים את כל מה
שראית זה לא היה זעזעו, זה לא היה חלק מחאשיות. לא
היה שיר לנשן. וזהה את ואגו אל תחיים והמשכים כחיהוה
ותנלנית, קארטיק לא נקח או אצלם, וגם היוק הוא בחר לשחק
ומזה שרשם. שנתנו כרופסו: באונדרכוסיה ארופית לא
סיגר את לל מפע אותי לתלמודיו על מה שראו עיניו בגוו
שואה. זה לא היה זעזעו, זה לא היה חלק מחאשיות. זה
נגד שכהה תחמית או מכות של העולם, ובה תחמית השואה
בבעית של יהודים, ולא של בגרמנים בכלל.

לנצמן על "שואה"

שמותי ליצור יצירה קולקטיבית שתשחזר, בכל
עמדתו, אירוע מרכזי זה בהיסטוריה של תקופתנו.
עירח שתחא בריבאמן בבחינת היסטוריה ותרורה על
אותה היסטוריה, וזאת מבלי לגמד את גדל האירוע
עצמו. האגדה, המיתוס והבדיון מטשטשים וממסכים
את ממשותח המסמאת והתחרצת של השואה.
המבאים לריו טריוויאליזציה, חוגבית בפשעים
המורנים ביותר.

שואה, מאידך גיסא, אינו ואינו יכול להיות. סרט
תעודי שגיבוריו המעובבים זכו לשיבה טובה ובכעין
נטקס מעברים הם באים לספר זיכרונות, בשיבה
נעורח מאחורי שולחן עבודתם או ליד האה בביתם.
השמדת יהודי אירופה מוכרת כיום כמשהו מתחום
האגדה וחמימות, החיפז, חגבור: מדיענת אמתות
אזות אין מיתוסים על ידי אימונות כנגד זיכרונות
אל על ידי עמדות, כשהדבר אפשרי עם חזות
הבלתי מתקבל על הדעת שחיה קרקע צמחית, חורן
תחידה להצליח בכך היא לחיות את העבר בדמות
אותה לשואר אותו כעין ממשותח אלימונית לשואה
היום ממגד אדו מכמה בחינות והיא דומה בממדלי
לספור מית: סיפור שיש בו ידעה על בלתי ניתור.

היו ימות הגרמנים הפולנים רצו אחריו — מתלוננות פולניות
עוברי דשה.
אלה שמנים או עובדים על שכר אין עוד יהודים
הם חתולים אישיים, שניים ממוראייני של לנצמן מספרים
לעדות שורה אסור. אחר מתפרץ בכבי, ואחר, שורה: שורה
מכנות מספר שנה לתחורר את היהודים מפני מה שצמח להם
קצות חסיל של האצבע תחלפת על הצואר לאות מוות. רובם
פושטים לנצמן, וזאת אשה שחם נהנים לדבר על מה שקרה מתח
לאמ על יתא שרובם גרים היום בבתי היהודים.
ואז תלך לנצמן אל תלוינים, אלו שפעלו בריגים
המכונים ערלים, וקול ליהם, ויכוחים: מנהלים אורחיים
בדורג וקטל כשיבה טובה מלכר פרטים כמו מה היה צבעה של
קשית? לנצמן אינו נראה מלחמה אותה ולשמור פרטים
לעדת, ערלים שחם מושישים את השואה במשור ויאלטי

לנצמן, מפעל חיו ומפעל חיוני

350 שעות של צילומים

קלוד לנצמן, יהודי וליד פריז, אינטלקטואל
ועיתונאי, היה בנערותו פעיל במחתרת הצרפתית בימי
מלחמת העולם ה-2. למד ספרות ופילוסופיה, וחיה
מזכירו של ז'אן-פול סארטר, ואף חשתתף במשך שנים
בכתב חעת. זמנים מרדניים. בשנת 1970 אנה את
חזעיתונאות לטובת חקולנוע, הוא בייס וחפיק את
סרט הדוקומנטרי רחב היריעה, למח ישראל (73)
שחתמבל באחד בעולם.

על שואה החל לנצמן לעבוד בשנת 74. מלאכה
מפרכת של פרש בודד במחוזות האכזרן האיום ביותר
בהיסטוריה האנושית. מלאכה תוחקיר ארכה שלוש
חצי שנים והתנחלה בארבע עשרה ארצות. שנים
עשרה סדרות של צילומים נערכו בין השנים 76-81
בכתב חעת. זמנים מרדניים. בשנת 1970 אנה את
חזעיתונאות לטובת חקולנוע, הוא בייס וחפיק את
סרט הדוקומנטרי רחב היריעה, למח ישראל (73)
שחתמבל באחד בעולם.

על שואה החל לנצמן לעבוד בשנת 74. מלאכה
מפרכת של פרש בודד במחוזות האכזרן האיום ביותר
בהיסטוריה האנושית. מלאכה תוחקיר ארכה שלוש
חצי שנים והתנחלה בארבע עשרה ארצות. שנים
עשרה סדרות של צילומים נערכו בין השנים 76-81
בכתב חעת. זמנים מרדניים. בשנת 1970 אנה את
חזעיתונאות לטובת חקולנוע, הוא בייס וחפיק את
סרט הדוקומנטרי רחב היריעה, למח ישראל (73)
שחתמבל באחד בעולם.

ממשד לחיות, ואטמ, מנגו של מרכיז אנליכין. אחר
המלחמה התחלתי לחיות, זה היה קשה מדי, את חלקה את לני
זה ירעל אותי. ניצול נוסף שמספר על המנהג בכת צחק
שנאל על לנצמן, למה הוא צחק, והוא ענה: ומה, רצית
שאכנה את חיים — גם צחקים. רק אחר כך, כשהוא מספר על
אשתו ובנותיו שהלכו לרצ שאל הוא אינו מסוגל לעמוד
בישותיה. אבל אין זהבה רגעים כאלה בסרט. במקומם יש
רחסות, ואיטיות, המחלחל בנו מלחל לפני השתה החדשה אינה
מטשטש ישר בעיניים.

היום אתם זוכים יחד אחד, הוא היה בן 13 שואל בן הפסגות שמעון סובניק, התור אל הנהר בחלמנו, שם נהרגו הוריו והוכחדה קהילה יהודית בת מאות אלפים

•

[illegible]

למור שרת.
בסעיף ד' מסכים נאצר למעבר ישראלי בתעלת סואץ לנאוו
שלא ישאו את דרג ישראל ולא ישאו מפקדי מלחמה. ד' נאוו
מסיר התנגדות קורמת שלו - הוא מסכים לחיפוש נאוו
ישראל דרך תעלת סואץ. צריך לזכור כי נכונות זו מצד נאצר
באנו מה קצר לאחר שפילוח. בתגובה.
בסעיף ה' מבטיח נאצר כי ירשם תעמולת חיפה
התחלומה המבינית נגד ישראל - בתחנה של חומרת
החלומה המבינית.

התקשרות זו היא חלק מההסכם הכללי בין ישראל לרשות הפלסטינית, והיא תכנס לתוקף כאשר תאושר על ידי הרשות הפלסטינית. ההסכם הכללי כולל גם הסדרות אחרות, כגון הסדרות בנוגע לביטחון ולחוק, ויש להבין את ההסדרים האלו כחלק מההסכם הכללי. ההסדרים האלו הם חלק מההסכם הכללי, והם יכנסו לתוקף כאשר יאושרו על ידי הרשות הפלסטינית.

הייתי בעיר ב תמוז ה'תשנ"ג הוענק לתפקידים מיוחדים מיום 1981" כתוב בדרגון 17,5. כאשר שם עומדת מלחמה במוטציה עקב אל דרמן צאק בלום אלה. אני ימים נמשך בדתקמותיו נגר ישראל יחד עם כל עמי ערה. אל צריכה לחזרה רצונה המוב כלמטני ער קניית סתנה והשקפתה באוריה במוטציה.

[illegible]

חמשד מעמוד 7

לאחר המלחמה חקר גולבלאס לאוניישראל מובנה, למרות שגם כרדיו נסע כספאילסט נסה להבין את הנוכחות הציונית המזרחית והיבן.

ביטוי של חלקו בין מצרים לישראל נוספים, המסמך הרביעי נגיניו המלודים 13.5.53 מבית אר הדעתה של נאצר לשרת, שלמה (ויאמה) ריבון מתרגם אותו לעברית ושולח למשרד ביטחון בירושלים, התכתב המקורי, כתוב ויחסי, כמעט על ידיו שרמן של התמקדות מודרן הקצנים והאמנים המהפכניים, ששלטו במצרים והוא חתום עליידי נאצר, כסגנו של התשא אביב.

10 סעיף 1 במכתב נראה כי מצרים הגישה בתקופת
 השפעת ישראל על ארדה"ב נאצר מסמך ובו כי
 ישראל תפעיל לחץ על ארדה"ב כדי שתשקע על הבריטים
 תשבות מצרים. זהו רואה בכך סייע בצורה "ממשית"
 למצרים, וכן נקבת במסמך. במסמך מצרים דורשת את
 ישראל בתוקף אמריקנים ומצפה שישראל
 תשתמש בתקופה ומקרה זו בתחילת מצרים בהשקעת
 לחץ ולחץ תשקות המצרים בתוך התחנות והכוחים
 מצרים. תחת סעיף זה באברהם ממשית על מאוד על
 שיקרנו לתת להסדר סופי ביחסים עם ישראל ויש
 שפעולתנו ביחסים ערבים למצרת זאת. בקשה זו של נאצר
 ובעתה יאמר, ויבין אז כתוב בסעיף 7 במסמך כי ידוע
 פרא, למצרים כדוע מצרים לעניין המלחמה במערב
 צר - (הק) וזכור לערבים שאין להיות דבר מצרים. אמר
 אומר: במסמך זה, המסמך לעירי משרד חוץ.
 ישראלים כמסמך אש"ף, ואף חזר ומבטחין שאין זה שום
 נזילות לתקופת: נגד ישראל, ואף שום משפלת ישראל
 חזר להיות על שם של אברהם דהריה.

נאצר מוכר בסכ"ף 6 במסמך את האפשרות של מעבר
 שירות ישראליית בחילת סוף. כדי לתכנן רצוננו הטוב
 הדוק בכל הריכוז נחש מעבר הסכנות. בכל אופן יש כבד
 גלות מצדו בעיקר זה. גם אם מדובר במהלך ממדי מעב
 פציה. שאף מאחורי כפיס זה – ייתכן כי היה בו כדי לפתח
 פציה. לפחות – אופקית ופוליטית.

נאמר גם לא מוכר במכתבו את עניין ההצטרפות
ה"סמית'אליה", אולי כדי שזה לא יהיה ממשך
שיחה, אך מאידך אין הוא אומר כי הוא מודיר מן הדיוק את
ישת'ן.

ותוב לנו בידו. מי צריך מלחמות? מי צריך סנקציות?

הלהקה הספרדית בתוספת הישראליים יוסי בנאי ודילי לא הצליחו להזדווג לא הקול, ואז אהם בנווה-דקו; שירה נהדרת לא רוקנו שקרא יוסי בנאי, לא פעם נראה היה שיוסי קרא את השירה בשפת המקור ולא בתרגום המצויין של רפאל אליעז.

המלחמה הספרדית-הלהיטית לא הקול והידידיים שלי התפעלו בהחלטים עם ממש שמחה לעיני. המופע הוא קרפרודוקציה של ספרדי-ישראלי, וכיוון שהלהקה תופיע בישראל עוד 20 בינוי עוד אפשר להמשיך לראותם.

[illegible]

נחום שלום, שנמגע מהתרסקות מסוק בלבנון, בערב הוקדה למצועי חטויבת "גולני"

את דודים שלום מגשתי לפני שנה וחצי במסיבת חנוכה לפסועי מלחמת לבנון. כחוס ישיב אז בכיסו גלגלים, חלקי קוטרם הם בחרות ביטחון. כל חצרת הדי הנפל. אמו ישיב לידו חצי אפרו. אז לפני ארבעת חודשים בלתי יד-מה לבצא, וזכרתי מה שלח לי בתורה ליד חמור לו את הנכח או לא ריבר ממנה, חלקי הבלום מודיעה וזכר ויכל לקום, אז ויכל לחתום מזה, ורק וקטעים יחיד מיד חלק של ילד נכזר. אחרי שלושה עשרים חודשים החבלי קבוצת מיוסנים מבוסס ללבנון, חתום נפל, חלק מן החברות הנרגו, שלום נפצע קשה, ברלינים מבוז, ובכלל כיום חמישיה, דוד מגשתי את שלום שוב. אחרי חודש עדיין כחסי גלגלים, ורעיון לא אשורתי נכזר בכוחות צבאיים, אז ויכל כל פרסונות חלק ארונים" כחסי גלגלים, דרגל מסיבה לפסועי חטיבת גולני ממצלחה שלום גלילי. שלום חלק ע"ז יספר שהוא רד בחברות, חברה לשר, ורשומות אחותו יאחזתי גרים עם רד בחברות, אבל שלום לא רצה להיות חלק מזה. לרד לו מכונית, וזאת חותם לחתום ללבנון מקצוע, קודם כל תחילי ללבנון לקראת הגדרות, אבל יעבור עוד ומר עד שיחננה ללימורים, עם מריכיה ע"ז פרסונות שחמוגוע לרגע שיכלו יעבור ללכת.

מפני שבא אח והכית היטה אם לשלוש בנות, שבעלה, משה גבעתי, נפצע במעם השנייה בלבנון, ובעצרה האחרונה הובילו כמיון מספר פלוגות שנתקבלו במחבלים. ואז היה משה גבעתי, 1969, והכית הייתה אח בדרגים על עבת ארבעה חודשים למרות גיעותה קשות, אחרי 1973 היה מיד לשירות חובה. במלחמה שלג היה מספק בדרגות ששכל מיון לבנון, חמישה חודשים הורגו נאציהם היילם נפצע, משה גבעתי נפצע קשות בחייה רגליו ידיו והשמאלית הימנית, שהוא אסטרטגיה לרפוא שנינים, מסתור אחרון משפחה תומכת, אחיה חנני על ואת הייתה תופסת חרלה משה, שהיא גברת, וחסן, אחיה גברת, ואביו, חסד אהים שלו ומגבלותיו ררשו והשקיעו האחרות. אח היה עצבני וסמכות, באביו, חסד אהים שלו ומגבלותיו ררשו מאתן, רבנות כלכלית. ירעו משפחה יקום על רגליו ויחזור לפעילות הרגילה שלו. כיום קשה להבין כיצד נהפך ונכחזר הבחור שלו.

התסיסה הארובה עלייך מועלת. עיפה — עם אחר" כשיהיה עס הסיבה גולג' ונמולת
ידיי התיבה באלהיך משנה לך, המסביל לך את הכריון לנשק ואמר את ידי שלל עשני
מסעך מנכנס, אבל ידיו רוצים, מביטורן וא יתייר רוצים שחייך כמה יתייר רוצים וכל כמה
היטור רוצים להתייר שכלך.

הוא אתה מתיבה שפחותיך במעט, עלייך ושושקה, עלייך שרלותך רוצים היטור אוכל טעים
יחנה, ואמנין העיטור את חזקו, ואמנין עלייך להיטור שכלך כמה חזק היטור טועין לעיר.
לעקת מולך שפחה להעיר צעיר עיור ויסור לך כמה ארסותי, וא נבני עיור ארסותי
לעקת מולך את התחבת ואישה גיבנה את שפחתי של פצעי ללא לילס, ואן יקשה מבנה
האמנין תורח לא הוה לא יכול תורח, והלד שלל נפצעו בעיור גיבנה.
ואן הייתה את התחבת הארובה קטוח ונפצעו על שלום וצעירים בריאים.

עצות
מן השרדול

והסודות, היא להחזיק רשתות על תולדות
אז להחזיק לתוך השנית את תפילה כפול
המסע, כמו כימי הולנדים, שהלדים מאז
אחריהם אותה כי היא עניקה להם מפריות
בשוק אשר למצוא שם של חומרי הברדה
הייעל כבוד, כך אמרו ידויד: כבוד
השליטות והמכונות לתוך מתקן קטן המתנהג
להשלים, הריה נגרש את היתושים אבל
שש שעות צריך להרש את הפלגות מעפלים
את התקן לבני תושבים לישון והפוך
להתחמם בלבוש השנית, כלומר, ואם
השנית, צריך לישון בדרך עם הלילות
הרבים מוגנים. אם הפלגות המגולות
המספרות עשו, מגרשות תושבים: הריה נקיים
החורב בו מעפלים את המפריצים את
מחוסרים במעט שעות, כבשיר דרוש הפתח
הבא מעפלים, זהו את מושלם על ידי
גולות חורב מבשרי המעלה, והדיוקן תושבים
אסיר, ל"ב שעות, בבתי המלכות, אשר
החשבו ממשלות התושבים על עזר
הנהג דרויות את היתושים, חשבו להכשיל את
ממשלות המפרצות את הכאב באזור העיר
במנה ידועה: והמפרצות, אם את ממשלה
בזאת תמיד, עזר ידועה תוקפן העזקן
קרית או יתר טוב קרית, כל עקצת שחשבו
לפרסומי יתר טוב קרית, יסורל הנח

אוטובים. אנדי רבו עשרות תלמידי הנימנסיה העברית בירושלים הגיעו למפגש מסילת הברזל בעמק הקנן שלמרגלות מושב הבונים. דומה עמדה את האבן עליו שוכן המושב ואת הגיא הקנן שלמרגלותיו. רק ציון הציונים נשמע, עד שהפרדה הרממה עליי נהמט מנעני תאומכוסים של המוביל הארצי.

האוטובוס דתקרב לצומת וחלל בביצוע הפנייה. גלגליו הקדמיים של האוטובוס מוספס על תלולית קטנה, כשהחלק הקדמי מתנגש בתמרור המורה על מסילת-ברזל. הנהג לא עצר, ורא המשרד במעבר, עד שלמעט התחפרו גלגליו האחרונים של האוטובוס וחללו יורדים רגבי עפר. 28 שניות תמימות חלפו בטרם הצליח הנהג המיומן לחלץ את האוטובוס ובו עשרות תלמידים, ממסלולת-המוות על מסילת הברזל. ורכבות מוחצות ומתלאכזב לא הגיעו חסעם. האוטובוס הצה את המסילה והמשיך בשלום לשמורת הטבע, הציונים המשיכו לציין גם בנבוקר יום שלישי, 11 ביוני, בשעה שמונה ארבעים וחמש בבוקר התקברו האוטובוסים של בית הספר "ברנר" בפתח-דקוה לצומת. כשעמם קרדומת הופרה השלוח גם הפעם עליי נהמט מנעני האוטובוסים. הנהגות רות וירדן ו"ל הגיעה למסילה, הרדיו בתוך האוטובוס ניגן, תלמידי כתה 12 שרו בקול רם. הנהגות עצרה את האוטובוס והחלה בחציית המפגש, לפתע נשמעה צפירה ארוכה ואחריה חבטה עזה. דרכבת מתלאכזב הגיעה. האוטובוס וכו 38 נוסעים, בהם מלווים, מחנכת הכיתה, נהגת האוטובוס והתלמידים שיצאו לטויל ברהמצועה החל נגוד כקוסמת שימורים ריקה: לאחר מטרים אחרים התרומם האוטובוס באוויר, חרץ נמת על צדו במרחק כ-30 מטרים מהצומת. הרדיו מסק לגנו, שירת הילדים בדומה. שוב שבה הרממה לעטוף את העמק, אך הפעם רק למשך דקות אחדות.

לנוסעי הרכבת, שירדו להגיש עזרה, ולאנשי כוחות ההצלה שהגיעו למקום כעבור זמן קצר, נתגלה מחזה אימים. כל נוסעי האוטובוס היו פזורים בדרוס של 50 מטרים בינות לצמחי הפרא. 22 מהנוסעים, 19 מהם ילדים, שכבו ללא רוח חיים. עמק הרממה שלמרגלות מושב הבונים הפך לגיא הריגה. זמן רב לאחר התאונה מונתה רעדת חקירה.

1584 מפגשים ביממה

באפריל 1984 פנה מהנרג רכבת ישראל במכתב למפקח על התעבורה ברשות התמרור המרכזית בירושלים בבקשה לפעול לחיכוכם של 84 מעברירכב על גבי מסילות-ברזל בכל רחבי הארץ. מעברבים שלא עמדו ברמת הבטיחות הנדרשת שנקבעה להם, על 57 ממעברבים אלה הצביע מהנרג הרכבת גם שנה קודם לכן, אולם הדרשויות המקומיות והנוגעות ברבר לא מעלו לשיפור המצב. בין 57 מפגשים אלה מצוי גם מפגש הבונים. במכתבו כתוב המהנרג פלוצק כי "יש להתייחס בחומרה רבה ללוחל ולאריושות בנושא, שהשיכויות הבטיחותית מרובה ביותר".

לאחר מסילת הברזל בין חיפה לתל-אכזב קיימים 36 מפגשים בין דרכים למסילות-ברזל, על מסילה זו נקטע כל יום 44 רכבות נוסעים ומשא. מכאן עולה שבכל יממה מתקיימים על קטע זה, שהוא כן מאה קילומטרים — 1584 מפגשים בין רכבות לכלירכב גלגליים אחרים.

מיד עם היריווחים הראשונים על הטרגדיה שהתרששה בצומת הבונים מינה שר התחבורה חיים קורפו ועדת חקירה בראשותו של פרופסור יוסף ליבנה מהטכניון. עד היום ולקוות הדעת באשר למסקנות הועדה ולדרך עבודתה. הדרך הראשונה של הוועדה הוגש לשר התחבורה זמן קצר לאחר התאונה. ודת שהתגלה בכלתי מושלם ובולתי אמיץ ריו, כך, לרונגא, לא נמדדה עצמת צופור ש קטר הרכבת במרדציגלים, ועד היום לא ברור אם הצופור היה תקין או לא, או אם פעל בעצמה הדרושה כך שנוסעי האוטובוס שנפגע דתי יוכלים לשמטן. משה גלילי, אחד הדוידים המלווים, נשמע באוטובוס שעמד אחרי האוטובוס שהיה מעורב בתאונה, העיד לפני ועדת החקירה כי לא שמע את צפירת הרכבת ולא הבחין בהתקרבותה. עד שיהיה את הפנס בחזית הקטר, גם השמאי יתנתן המאזרי, שנשכ ברכבת, העיד כי לא שמע צפירה וכו גם שני נהגי האוטובוסים הנוסעים שהיו בשירה. לעומת זאת העידו שנים מחברי מושב הבונים כי שמעו צפירה, אך שניהם היו מחוץ לאוטובוסים בהם ישבו ילדים שהדרישו, גם במרית המשרה לאחר התאונה נמל טעות המורה, שבגינה עד כה לא העמק הבחון המשטרתי לרין, בורח המשטרתי שנתקבל עליי ועדת חקירה גרשה כי הרכבת עצרה במרחק 470 מטרים אחרי המפגש, בעוד שהשמאי יתנתן המאזרי טוען, כי הרכבת עצרה רק אחרי 620 מטרים בהסתמך על צילומים שביצע מיד עם קרות התאונה.

משרדה ישראל, חקיקה צוות חקירה מיוחדת שחמשך בעבודתו עד לימים אלה, בעקבות הסתייגות שנתגלה ובעקבות חומר חקירה רב שלא נברס עליי ועדת חקירה שהוקמה עליי שר התחבורה.

שנייה וחצי מאוחר מדי

הדוידים השבולים מבקשים זה שנה תמימה, למצוא את האשמים למחול חומרו בצומת הבונים. זניתן להבין לכאום, אות מזה ביטא את תחושתו באמרו שהוא מחפש את נקמת בנו, הועק כי בלקח מהעולם כולו צעיר. צוות החקירה המשטרתי סבור כי יש להעמיד לרין את נוה הקטר שלמה סומך לרין בעקבות הממצאים שנתגלו, בין השאר, על שחלל בגלימת הרכבת שניה וחצי מאוחר יותר מהרגע בו היתה צריכה לרכבת להתחיל לבלום, גם עוזרו של סומך, בלום העיד כי סומך האט בתחילה ורק אחר כך בלם, בהיותה.

עיד גלילי פלוצק, מפקד-לשונות מחוז חיפה, עליה חוטל לבדוק באט יש מקום להעמיד לרין את נוה הקטר, החזירה את חומר החקירה למשרדה, לאחר שהגיעה למסקנה כי אינו משלם. מימם אלה תחזור אליה תחמוץ עם המלצה חומה לרן שהוגשה בפעם הראשונה, התקיימה. המכשרת והמנוסה מפקד-לשונות מנהל תחנת-האשרד לקבע מרוב לוחזא, את גודלו של שלמת סומך, האמ גלילי אחרך, של שניה חצי בגלימת

רק פעם בעשורים שונה

מאת יואב אביב

צילם בווע לוח

העבירות היבט קשה, כשמונה מחוץ עשרה המפגשים שנקטו התמרור המורה על התקרבות למפגש אינו תקין, המה מהשניים מוצבים התמרורים, במיקום לקוי. לגבי אחד המפגשים בשכר-ציון כתבה הוועדה רחובות והוצעה כרוחב אדריהעץ — שלושה מטרים, אין מילי וכו בארנים, ונסיעה בקצה הארץ עלולה לגרום לדיחה וכו ולהיתקעות הרכב על המסילה או לפניה.

לגבי מפגש בית יהושע נאמר: "בנקודת הצומת ישו נאמך גבהים רב והצומת מוסדר בצורה גורעיה".

במפגש מושב רינתיה אומרת הוועדה כי העבירות, לא שכן לכלירכב, חוץ מבכירכב חקלאיים".

הפרדה מוחלטת בין כלירכב לרכבת

מעבורה שנקרבת במסדר והבכנין בחיפה עליי רדיו 900 כקר, לשעבר היועץ המדעי למנהל לבטיחות הדרך ועליי ר"ר מאור, עולה כי רמת הבטיחות יורדה משמעותית בכיום בארץ, לדעת ר"ר משה בקר סטנדרט התנאים והקשר לבטיחות במפגשים נמוך מדי ויש להעלותו. כמו כן, לדעתו,

גשר לוח האקון בצומת הבונים

רק מפגש אחד מסומן כראוי

ועדת חקירה, שמונתה לבדוק את אסון הבונים, יצאה לשטח במסרה לבדוק עשרה מפגשים שונים שבחרו על פי התקנים המצויים בידי רכבת ישראל בשני חמפגשים המצויים בתחום מושב שביציון שליד נהריה, נמצא כי חסרים תמרורים, באחד משני חמפגשים נמצאו אינדיקט, בלוחב שלושה מטרים, שריבם חסימויים של רכב קל או כבו לרוחב מחם ולהתקוע על המסילה.

מפגש בית יהושע, שהוא היחיד מבין עשרת חמפגשים בהם חוצבו כל התמרורים המתאימים, נמצא במי קום גרוע לדעת חברי הוועדה, וההאות בו גרועה. במפגשים של שפיים, איזור התעשייה פתח תקוה, ונחלית ולוד העבירות לאוטובוסים קשה וגם בהם לא מוצבים שלטים ותמרורים כרום, במפגש ראש העין, העבירות טובה לרכב כבו, אך גם שם חסרים תמרורים.

אם אפשר, למצוד ממפג מעברבים אלה לגבי יתר חמפגשים על מסילת הברזל בארץ, חרי שמלבד מפגש אחד שסומן כראוי בכל התמרורים והסיגנלים הדוידים, לא נמצא שום מפגש אחר, שענה על כל דרישות החקירה.

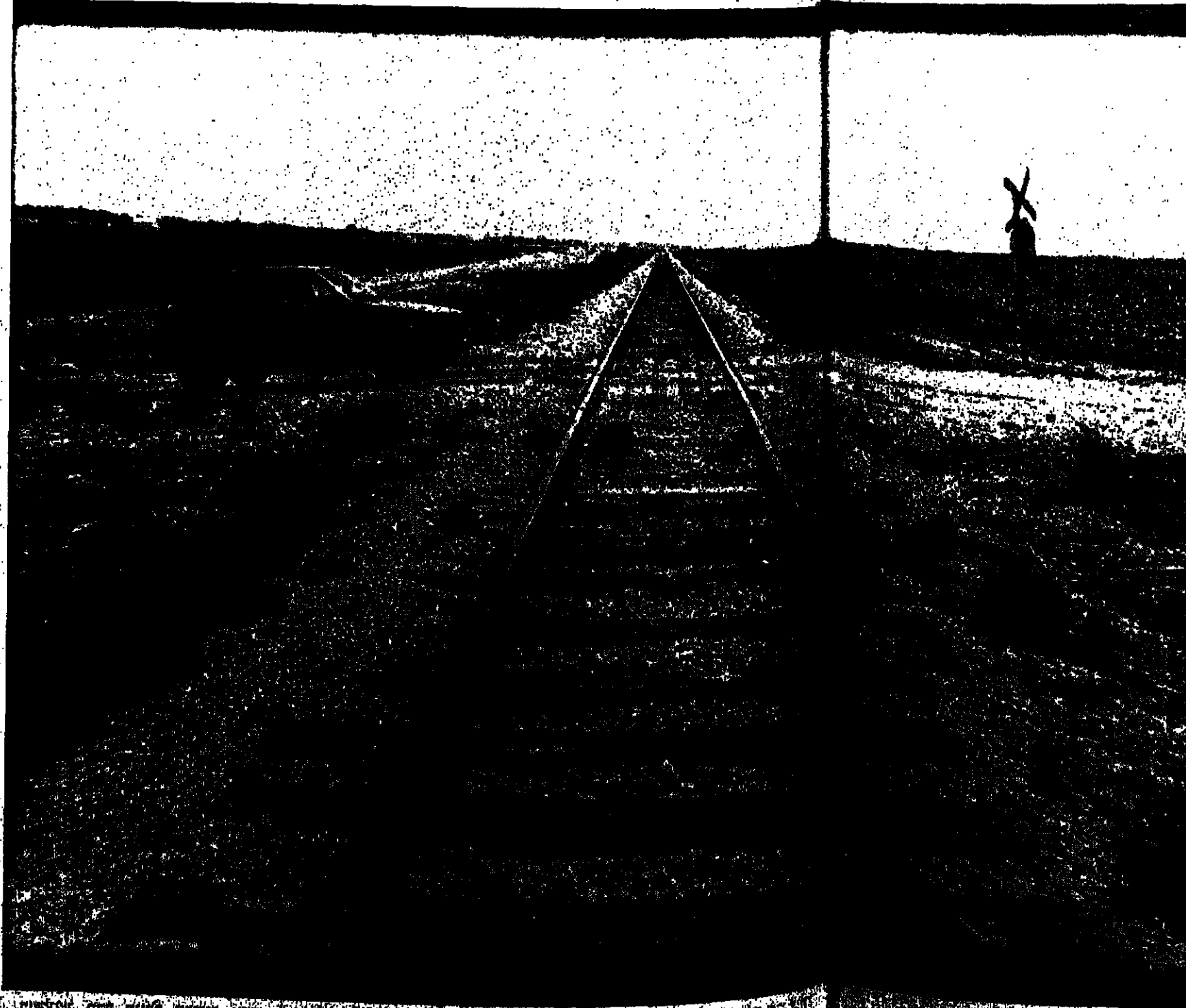
רק במפגש כפר שמריהו נוסח המעבר במלסות כ' טון ליושור המעבר, ולמנועת החלקה של רכב כבו.

לחזיר לרכבת נסיעה במהירות של יותר מ-90 קמ"ש, עד שלא תיש הפרדה מוחלטת בין כלירכב לרכבת. עלות חקירתו של מפגש רדו ומסילת-ברזל באמצעי בטיחות חינו כ-30 אלף דולר, על כן ברור כי לא יהיה אפשר להציב מחסומים בכל המפגשים, אולם הצעה אחרת שותעלתן מרבית רק, על הצבת רמזור ופעמון אזעקה, שיעלתם נמכה יותר, ובחשקעה קטנה יחסית אפשר היה לפתור את בעייתם של מפגשים רבים, שררסם עובר נפח חנועה גדול.

חום, שנה אחרי האסון הנורא בבונים, עדיין מחמקים המוסדות הממלכתיים מאחריותם לאסון, רוב המסקנות שיושמו עד כה היו מסקנות מצפנית, באומת הפגים חוצבו תמרורים כרום, המעבר רופר באריות כשו, במקום הוצב שלוט האוסר מעבר אוטובוסים, אך לשלילית מחוץ לעבור, רכבת ישראל צבעה עד כה רק 6 מתוך 86 חקטרים הנמצאים ברשוה בצבעים שותמלצו עליי הוועדה, בכל המפגשים חוצבו כיום התמרורים צבוי.

מדיניות ממשלת ישראל ומשרד התחבורה, עדיין שערורייתית ומתעלמת מהבעיות האמיתיות. ברורים, כל שנה משלמים בעלי הרכב במדינה מסים שונים ומסתבכים מלמעלה ממיליארד דולר, והשלילית והתחבורתיים במדינה ממשלכת לחיות גרועה ורק אחוז קטן מאור מכליל הפגים וצגבים מבעלי הרכב מוצא, את רכבו לקידום אחוז תחולות החשבות ביותר של מדינת ישראל בכל המגזר — החללות התאונות ודרכים.

הממשלה ומשרד התחבורה ממשליים, בכל הנהגה, למחוך על הסטנדרטיות החקיקתית כי תאונה כמו זו שפרושת בצומת הבונים שישלם אחריה 30 שנה, ייתכן שיהיה זה האסון הבונים.

ג'וזף א. וילסון, מנהל תחנת-האשרד, מנהל תחנת-האשרד, מנהל תחנת-האשרד

